

Viðmerking:

Krampar í Sambandsflokkinum

Synd at siga kom Sambandsflokkurin serliga heppisliga frá royndum sínum at leggja fótonglar fyri fullveldisgongdina.

Fyrst skeyt flokkurin upp, at fólkaatkvøða skuldi verða tann 7. desember, ella einar 14 dagar eftir, at løgtingið hevði avgreitt málið við 3. viðgerð. Sambandsflokkurin upplýsti undir viðgerðini, at løgtingsskrivstovan hevði skyldina fyri hesum skot-bráðnum, sum flokkurin legði navn til.

Sum eina serliga útgávu av ár 2000 trupulleikanum, fluttu teir síðani dagin til 25. januar ár 2000. Sambandsflokkurin helt sostatt, at vit skuldu hava eina fólkaatkvøðu um eitt mál, samstundis sum tað varð viðgjørt saman við donum.

Undir fyrstu viðgerð í tinginum høvdu flest øll eina greiða støðu í málinum, og stóðu fast við hana undir øðru viðgerð. Hinvegin vóru áneyðir á uppskotsstillaranum, Sambandsflokkinum, at kalla serfrøðingar inn at samføra seg sjálvan, um nú nakad høpið var í hansara egna uppskoti.

Tianverri fyri Sambandsflokkin var einki høpi í uppskotinu. Tað varð jarðað og funnið virðisleys, at ikki færri enn tveimum serfrøðingarnotatum.

Hesir søgdu í notatunum, at teir høvdu einki dømi funnið um, at byrjað var við eina fólkaatkvøðu, undan samráðingunum um ein

sáttmála.

Í øðrum lagi søgdu teir, og at vanlig donsk fatan var, at ein fólkaatkvøða bert kundi fremjast sum ein ja/nei atkvøða og ikki sum ein atkvøða, har valkosturin var at taka dagar millum tvey ymisk uppskot, so sum sambandsflokkurin skeyt upp.

Og í triðja lagi - sum niðurstøðu - søgdu teir, at einki dømi fanst um, at ein vegleiðandi fólkaatkvøða varð hildin, áðrenn samráðingarnar um ein sáttmála vóru framdar.

Her fekk so sambandsflokkurin og "Nýggjg tíðir" hansara triggjar nevar beint framman á.

Fyrst ein undir vangan, sum segði, at skilaleyst var at lata fólkið atkvøða um eitt mál, sum tað ikki kendi.

Síðani ein undir hin vangan, sum segði, at uppskotið ikki var borðbart, reint tekniskt.

Og endiliga ein upp undir hokuna, sum segði, at einki dømi fanst nakrastaðni í heiminum um, at ein vegleiðandi fólkaatkvøða varð hildin, áðrenn samráðingarnar um ein sáttmála vóru framdar.

Nú vildu øll hildið, at uppskotsstillarin tók upplýsingarnar til eftirtektar, og tók málið aftur, men so var ikki.

Í staðin fyri kom uppskotsstillarin so mikið fyri seg aftur, at hann broytti tað soleiðis, at vit nú skuldu halda hesa meningsleysu,

tekniskt hópisleysu og í al-tjóða rætti ókendu fólkaatkvøðu mitt í samráðingartilgongdini við danir.

Vit vitstu og fingur enn eina ferð at vita, at danska útgávan av heimastýrisslógini, sum var viðtíkin av ríkisdegnum og staðfest av kongi, kundi avtakast við fólkatingslóg, og at føroyska eintakið samsvarandi kundi avtakast við løgtingslóg.

Ongastaðni sást, at faklitteratururin styðjaði seg til at halda fólkaatkvøðu um hetta mál, einfalt tí at tað ikki var rættarlaga neyðugt ella bindandi.

Tyngdin í málsviðgerðini hjá Sambandsflokkinum var, at ein veljarakanning skuldu bera brá av, at teir høvdu fingið vind í seglini, men sjálvandi fanst tað ongastaðni í faklitteraturinum nakar møguleiki fyri at halda fólkaatkvøðu um eina stýrisskipan, tí at ein veljarakanning eina ávísa løtu bar brá av tí.

Tílikar vøkultar hugsanir hoyra ikki heima í stýrisskipanarlígum samanhangi í okkara parti av heiminum, men finnst bert í útgávuni av nýskipanaruppskotinum hjá tí føroyska sambandsflokkinum, sum ein heilt breiður meiriluti av uttanlandsnendini tók frá-støðu frá.

Sjálvandi verður ein fólkaatkvøða um samráðingarslitið, tá ið tað liggur á borðinum. Hetta er ikki

neyðugt, rættarlaga sæð, men ta ætlan hevur samgongan, tað hava vit lovað Føroya fólki, og tað lyftið standa vit sjálvandi við.

Í sjálvari fullveldistilgongdini kennir meirilutin í uttanlandsnevndini seg tryggja við, at tað verður fólkið, sum fær endaliga orðið, og higartil eru allar royndir at ørkymla hesa gongdu leið fingnar av veginum eins og hendan royndin hjá sambandsflokkinum varð sópað av veginum, tá ið løgtingið feldi hana tórsgang.

Hergeir Nielsen

Minningarorð um Pól Eyðfinn Ólason Poulsen

Sunnudagin 30. oktober fingur vit tungu boðini um at Pól Eyðfinn ikki var millum okkum longur. Tað var líkasam alt steðgaði upp. Tankarnir leitaðu beinvegin til familjuna og til tykkum umboð. Tað er óskiljandi hvussu ringt tit mugu hava havt tað. Men Hjalti, Eyðstein og manningin. Tit gjørdur tað tit kundu og meira enn tað. Tað er eitt Guðs undur at vanlukkan ikki gjørdist størri.

Eg helt ógvuliga nógv av Pól Eyðfinni. Tú fyllti so nógv har tú vart. Altíð frýntligur og blíður. Ynskti altíð at øll tú vart saman við skuldu hava tað gott og hugnaligt. Hevði altíð tíð til eitt prát, sjálvum tú hevði nógv um at vera. Serliga góður vart tú við Simonu og børnini, sum tú vart so stoltur av, og altíð vóru tey við antin tú fórt orindi í byin ella á fund í Havn.

Tú hevði dirvi og mót sum fáur. Hetta kom best til kennar tá tú keypti m/s Agot í '93, í ringastu kreppuárunum. Hetta sigur ikki bara nakad um teg, men visir eisini at aðrir eisini høvdu alit á tær. Eg minnst hvussu stoltur tú vart av skipinum og hvussu glaður tú vart fyrri tað og sjálvandi skuldi tað eita eftir mammu tinni. Tit eru øll so fyrmyndarlígt til at standa saman sum familja, og skjótt var m/s Agot ikki til at kenna aftur sum skip. Tú dugdi so væl at ganga á odda. At seta arbeiði í gongd og fáa tað at glíða. »Tað man nokk fara at ganga«, segði tú mang-an, sjálvum um tað sá buldralígt út.

Eg fari altíð at minnst teg fyrri titt gávumildni. Tú gjørdist altíð glaður tá tað gekst gott hjá øðrum, og ongantíð varst tú óvundisjúkur um tað gekst betri hjá øðrum ella onkur annar fiskaði meir. Tú hevði so nógvur lívsvalitetir, sum vit fingur smakka, men bert so stutt.

Ein góður og trúgvur vinur hevur lagt áramar inn. Tíðin var úti. Eg var stoltur av at eg kendi teg og tú lærði meg nógv. Vit fingur mangt gott prátið saman tá tit lógu norðanfyrri og altíð komst tú inn á gólvið tá tit lógu inni. Tú hevði altíð stórar ætlanir og sá so ljóst upp á framtíðina.

Vit standa so hjálparleys. Orð eru so fáttok. Í allari sorgini er ilt at hóma nakra meining. Hví skuldi hetta henda júst teg. Hví, hví...

Longur á leið vit svar skulu fáa, longur á leið har skilja vit hví. Mót kæri bróður, stíg út í ljósið, vit skilja alt um stokkuta tíð.

Vit eru mong, ið syrgja við tykkum. Tað sýndi eisini skarin sum var savnaður til jarðarferðina.

Góðu tit øll! Simona og børnini, Óli og Ágot, beiggjarnir og systarnar við familjum. Tit hava bara góð minni eftir Pól Eyðfinn. Hann átti so stórt pláss hjá tykkum øllum. Hann var ein góður maður, pápi, sonur og beiggi.

Má Harrin styrkja tykkum í stóru sorg tykkara. Ára verði minni um mín góða vin Pól Eyðfinn.

Óli M

Jólabuffé á Runarvíkar Sjómansheimi

Víkuskiftið 27.-28. nov. skipar Runavíkar Sjómansheim fyrri stórar buffé. Tað er tann í Íslandi so vælumtókta kokkurin Hilmar B. Jónson, sum fer at borðreiða við alskyns fiska- og kjøt-rættum. Omaná verður eisini okkurt leskiligt.

Hilmar B. Jónson hevur drúgvur royndir sum kokkur og hevur millum annað verið kokkur á teimum størstu hotellunum í Íslandi, samstundis sum hann hevur verið gestakokkur hjá íslenska forsetanum í 12 ár. Høvi verður at bíleggja

sær borð, og eftir áhuganum at døma gerast hetta ikki ov skjótt. Stjórin á Runavíkar Sjómansheimi, Jeffri Jóhannesen, sigur, at tiltakið er ein roynd at skapa nakad nýtt í økinum, og hann vónar at væl verður tikið ímóti tiltakinum.

Opnið er leygardagin kl. 18-21.30 og sunnudagin kl. 12-15 og kl. 18-21.30. Prísurin er 148 kr.

Runavíkar Sjómansheim skipar annars hvørt víkuskið fram til jóla fyrri stórum jóla- og bufféborði.

Minnið um Lütja Lützen

Tað kom sera dátt við, tá ið eg fekk boðini at Lütje var deyður, satt at siga duggi eg ikki at fata tað reiduliga enn, at tað góða menniskja hann var, ikki er millum okkum longur, tað vísti bara tann ovurhonds stóri skari, sum fylgdi honum til hansara seinasta hvíldarstað, at Lütje var ikki hvør sum helst.

Fyrst eg minnst Lütja, var sum smádrongur, tá hann kom úr Norðradali til Leynar á hestbaki, steðgaði altíð á, at heilsa uppá vinir og kenningar, altíð væl til passar, hóast hann mangan var bæði vátur og illa tuskadur, so minnst eg hvussu blíður altíð hesin stóri og sterki maðurin var við okkum smádreingir, sum spurdu um alt millum himmal og jørð, serliga var tað hestini, vit høvdu størsta áhuga í tá.

Seinri tá ein bleiv vaksin og fekk sær sjálvur ross, kom ein aftur í samband við Lütja. Og tað vil eg siga, at hann hevur mangan verið mær góður í ráðum, tí ross og rossabruk visti Lütje alt um, ein sera gevandi maður av síni vitan.

Mangan hevur ein sitið væl inni hjá Káru og Lütja, tað eru lótur ein ongantíð gloymir, men bert í dag kann goyma í minninum, nú Lütje er farin, tað er farið so ómetuliga nógv við honum.

Vit eru mong ið drýpa høvur í sorg við tykkum, Káru og børnunum, nú tit hava mist so nógv.

Má Harrin styrkja tykkum og minnist til, fjálgt er at kenna fløvan av hondum ið sleptu.

Við hesum fáteku orðum fari eg at lýsa frið yvir mín góða vin Lütja Lützen.

Zacharias